

Mødet genoptaget Kl. 17.

Johannes Jensen: Det Forslag, som her foreligger, gaar jo ud paa en Revision af Loven af 20. Maj 1933 med senere Ændringer.

Der har baade blandt Politikere, i Pressen og blandt Folk ude omkring i de senere Aar været megen Diskussion om, hvorvidt Aldersrentenyderne havde faaet tilstrækkelig Godtgørelse for Dyrtiden under Krigen. Den almindelige Mening har vel nok været, at det er lidt nok, de har faaet, og at deres Kaar næppe har været saa gode, som de burde være. Der foretages en Pristalsregulering, hvorefter Tillæggene til Aldersrentenydere skulde følge med i Prisopgangen; men det er smaa Budgetter, det drejer sig om, og Brændselsudgifterne har været meget store, og det har maaske bevirket, at der har manglet noget. Man har saa rent administrativt ladet Raadighedsbeløbene efter § 40, Stk. 5, der oprindeligt var 7½ pCt. af Grundbeløbene, stige i Aarene fra 1939—40 til 1944—45 til henholdsvis 10, 12, 12, 10, 10 og 15 pCt. I mange Kommuner har man ogsaa taget Huslejetilskuddet i Betragtning, for at de gamle kunde faa noget mere i Understøttelse.

Dette har imidlertid ikke været tilstrækkeligt. Det var man ogsaa enig om efter Krigen, idet der den 22. Juni 1945 blev vedtaget en Lov, som gik ud paa at fastsætte Raadighedsbeløbet til 15 pCt. for Aaret 1945—46. Samtidig vedtog man et Eengangstillæg, ja, det blev egentlig til to, idet der senere blev gennemført en Lov, hvori det bestemtes, at Ægtepar faar 170 Kr. og enligt stillede 100 Kr. Det sidste af disse Eengangstillæg skulde udbetales i 2 Portioner, første Gang den 1. Januar og sidste Gang den 1. April 1946, medens det første Tillæg blev udbetalt den 1. Juli 1945. Disse Tillæg til alle Aldersrentenydere skulde være en Godtgørelse for det, de hidtil havde faaet for lidt.

Man kan vel sige, at den Lovgivning, som paa dette Omraade fandt Sted under Samlingsregeringen, gav det, som det var nødvendigt og vel ogsaa rigtigt at give, og man kan vel stille den paa Linie med det Lovforslag, som nu er forelagt af den højtærede Arbejds- og Socialminister, idet de Beløb, der her er Tale om, er næsten analoge med Eengangstillæggene. Det skal jeg senere komme tilbage til.

Jeg skal i øvrigt ikke gennemgaa For-

slagene som Helhed, men kun pege paa enkelte Ændringer i Forhold til den nugældende Lov.

Aldersrentegrænsen forhøjes for Mænd fra 60 til 65 Aar, og det er efter min Mening en Forbedring. Det ærede Medlem Hr. Steincke udtalte før, at det var bedre at skaffe disse Folk fra 60 til 65 Aar Arbejde fremfor at yde dem Hjælp, men det ærede Medlem havde Betænkeligheder, idet man ikke er sikker paa at kunne skaffe Beskæftigelse til disse Folk. I denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at pege paa, at Arbejdsløshedsprocenten i Dag er saa lille, som den vel næsten nogen Sinde har været, siden vi har faaet denne Lovgivning, og lige saa vel som det er en Pligt for Samfundet at skabe gode Kaar for de gamle og for Invaliderne, lige saa vel maa det være en Pligt for Samfundet at skaffe Arbejde til de arbejdsdygtige.

Der er ogsaa sket en Ændring med Hensyn til Kvinderne, idet enlige Kvinder fremtidig bliver ligestillet med enlige Mænd med Hensyn til Satserne. Der har været delte Meninger om, hvorvidt dette var rigtigt, og jeg maa efter mine personlige Erfaringer sige, at jeg mener, det er forkert, idet en enlig Kvinde meget bedre end en Mand kan passe sit Hus, lave sin Mad og ordne sit Tøj. Jeg har gennem de nogle og tyve Aar, hvor jeg har gaaet rundt i Kommunen med Aldersrente til en stor Del af Aldersrentenyderne, gjort den Erfaring, at Kvinderne har meget lettere ved at faa det til at slaa til end Mændene, og saa ser man jo oven i Købet, at den Post forøger Udgiften med 12,7 Mill. Kr.

De fradragsfri Beløb er blevet forhøjet ret betydeligt, idet et Ægtepar i København kan komme helt op paa en Indtægt af 1 150 Kr., et Ægtepar i Købstæder og bymæssige Bebyggelser paa 983 Kr. og i Landkommunerne paa 831 Kr., uden at der gaar noget fra Rentesatserne.

Man kunde maaske over for dem, som mener, at man egentlig har været smaalig nok med at bevilge Aldersrente, henvide til, at man for Formuens Vedkommende skal helt op til en Formue paa 87 500 Kr. i København for et Ægtepar, 74 200 Kr. i Købstæder og bymæssige Bebyggelser og 63 600 Kr. i Landkommunerne og selvfølgelig noget mindre Beløb for enligt stillede, før Aldersrenten falder bort.

Det er givet, at saa højt kommer man aldrig op, for de Folk, som har saa mange Penge, vil næppe søge Aldersrente, idet de sikkert hellere vil undvære det Beløb, de kan faa, saa i Realiteten betyder det ikke saa forfærdelig meget.